

Arrest

nr. 115 244 van 6 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X op 15 april 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 26 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juli 2013.

Gezien het arrest nr. 108 912 van 2 september 2013 waarbij het verzoek tot wraking wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 26 maart 2013.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie”, waarin “alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

In casu bevat de synthesememorie enkel een letterlijke weergave van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift.

Bij gebrek aan enig samenvatting van de middelen in de synthesememorie, dient het huidig beroep verworpen te worden.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 4 juli 2013 dienen de verzoekende partijen een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vragen te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzetten waarom zij wensen te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 24 september 2013, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 28 juni 2013 opgenomen grond, voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: het EVRM). Volgens de verzoekende partijen lijdt de eerste verzoekende partij aan een ernstige psychiatrische stoornis en is er in het land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden. De verzoekende partijen stellen verder dat artikel 39/73 van de vreemdelingenwet geen toepassing meer kan vinden wanneer zij overeenkomstig artikel 39/81 van de vreemdelingenwet in kennis werden gesteld van de mogelijkheid een synthesememorie neer te leggen. De verzoekende partijen refereren in dit verband aan de in artikel 39/81, derde lid van de vreemdelingenwet opgenomen zinsnede “[...] en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, [...]”. De verzoekende partijen merken op dat het in kennis stellen van de mogelijkheid een synthesememorie in te dienen betekent dat het om een ingewikkelde zaak gaat, terwijl het nemen van een beschikking op grond van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet impliceert dat het een eenvoudige zaak betreft. De verzoekende partijen verwijzen ten slotte naar de vraag tot horen en betogen dat het samenvattend karakter van de synthesememorie niet van openbare orde is.

2.2 Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een syntheseseminarie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.”

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de verzoekende partij geen syntheseseminarie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.”

Uit de bewoordingen van artikel 39/81, vijfde en zesde lid van de vreemdelingenwet volgt dat het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld indien de verzoekende partijen die tijdig een kennisgeving om een syntheseseminarie neer te leggen hebben ingediend, geen syntheseseminarie, zoals bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet, hebben neergelegd.

De Raad stelt vast dat het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift in de door de verzoekende partijen op 17 mei 2013 ingediende syntheseseminarie integraal wordt hernomen. De syntheseseminarie waarin het oorspronkelijk middel woord voor woord wordt herhaald, vormt evenwel geen syntheseseminarie *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Aangezien de verzoekende partijen geen syntheseseminarie zoals bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet hebben neergelegd, dient overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet het ontbreken van het vereiste belang te worden vastgesteld.

2.3.1 In de mate waarin de verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM en betogen dat de eerste verzoekende partij aan een ernstige psychiatrische stoornis lijdt en dat er in het land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, merkt de Raad op dat voormelde beschouwingen niet ter zake dienend zijn. Het vertoog van de verzoekende partijen heeft immers betrekking op de gegrondheid van de vordering, terwijl *in casu* de ontvankelijkheid van het beroep ter discussie staat.

2.3.2 Voor zover de verzoekende partijen stellen dat artikel 39/73 van de vreemdelingenwet geen toepassing meer kan vinden wanneer zij overeenkomstig artikel 39/81 van de vreemdelingenwet in kennis werden gesteld van de mogelijkheid een syntheseseminarie in te dienen en de verzoekende partijen in dit verband refereren aan de in artikel 39/81, derde lid van de vreemdelingenwet opgenomen zinsnede *“[...] en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, [...]”*, laat de Raad gelden dat de kritiek van de verzoekende partijen juridische grondslag mist. Uit de bewoordingen van artikel 39/81, derde lid van de vreemdelingenwet blijkt immers dat indien de kamervoorzitter niet van oordeel is dat het vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen, de verzoekende partijen niet in kennis worden gesteld van de mogelijkheid een syntheseseminarie neer te leggen. Ingeval artikel 39/73 van de vreemdelingenwet in een eerste stadium van de procedure evenwel niet wordt toegepast en de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 39/81 van de vreemdelingenwet aldus in kennis worden gesteld van de mogelijkheid een syntheseseminarie in te dienen, verhindert niets de kamervoorzitter om in een latere fase, *in casu* na lezing van de syntheseseminarie, te besluiten dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden behandeld.

2.3.3 In zoverre de verzoekende partijen verwijzen naar de vraag tot horen en betogen dat het samenvattend karakter van de syntheseseminarie niet van openbare orde is, benadrukt de Raad dat de verzoekende partijen geen syntheseseminarie zoals bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet hebben neergelegd en dat overeenkomstig artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet het ontbreken van het vereiste belang dient te worden vastgesteld. Het probleem van het belang bij het annulatieberoep raakt de openbare orde, het wordt ambtshalve door de Raad onderzocht en het mag in elk stadium van de procedure aangevoerd worden (RvS 21 juni 2010, nr. 205 531). De verzoekende partijen kunnen aldus niet dienstig voorhouden dat het samenvattend karakter van de syntheseseminarie niet van openbare orde is.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET